

Üşüyorum Sevgilim

— azaptar · 07 Şubat 2011

Üşüyorum sevgilim...

Yorgansız yatağa girmek gibi

Şubatın en deli ayazına tutuldum sanki...

Yoksun...

Yoksulum...

Yokluktaım....

Öyle ezbere anlatılmıyor bu üstü kapalı kabuslar,

Yarı gözüm açık , yarı nefesi tüketmiş

yokluğunu varlığıyla sobeliyorum...

Dargınım sevgilim... Mevsimlerden uzak , şakaklarım da ak

Aynada ki suretin canına okuyorum...

Saçım sakalım birbirine karıştı

Görsen vallahi tanıyamazsın...

Bilemezsin dilimde tomurcuk tomurcuk biriken isyanları

Ey benim yeminlerim Ey benim dileklerim

Ey benim umutlarım

Hani neredesiniz deyişlerimi

Duyamazsın

Göremezsın

Bilemezsin sessizce biriktirdiğim yalanlarını... Hani sensizlik bize yasaktı

Hani vedalar

Hani ayrılıklar

Hani sancılar bize kaçaktı?

Tutuşturdun ellerime kor gibi ayrılığını

Demir parmaklıların ardına ittin yalnız yüreğimi

Talan ettin , kör kuyulara ittin ömrümün kalabalığını... Böyle böyle Mevsimler geçiyor ,

Hızla zaman eriyip bitiyor...

Ocak gitti , birazdan şubatta gidiyor...

Bir ben kalıyorum ulu orta bu cihanda...

Bir ben Acıların koynunda, sen dolu her bir hece de ...

Bir milyon tane sensiz gece de,

Hastalanıp tüketirim ömrümü bir tımarhanenin

Aklıma tek zarar veren sen dolu köşesinde....

azaptar-GizliÖzne